

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

MINISTERSTVO ŠKOLSTVÍ,
MLÁDEŽE A TĚLOVÝCHOVY

OP Vzdělávání
pro konkurenceschopnost

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Mgr. Jarmila Lukášová, Základní škola Brno, Horácké nám. 13

Datum (období) : listopad 2011

Ročník : 4. - 5. ročník

Název sady : Český jazyk – tvarosloví

VY_32_INOVACE_6_8

Název materiálu : Podstatná jména – rod ženský (bajka)

Anotace : V hodině si žáci procvičí doplňování i/y podle všech vzorů, v souvislém textu (bajka) vyhledávají podstatná jména rodu ženského.

METODICKÝ POKYN

1.

ICT

Z nabídky doplň do neúplných vět správné výrazy.

Vyběhl jsem v **košili**. Nad hradbami létaly **střely**. U **budovy** kvetly růže. **Lampy** večer nesvítily. Pohádkové **víly** tančily na louce. Ve **větvích** vrby seděli ptáci. Mořská voda je plná **soli**. **Želvy** jsou pomalé. Nemocný leží v **posteli**. Na stříbrné **jedli** visí **ozdoby**. Jedeme na prázdniny do **Opavy**. Sejdeme se za **chvíli**. **Včely** jsou pilné. Měl v **krvi** alkohol.

Doplň i/y v nabídce až po zařazení slova do věty.

lampy, **krvi**, **košili**, **větvích**, **jedli**, **Opavy**, **včely**, **chvíli**, **střely**, **víly**, **budovy**, **soli**, **želvy**, **ozdoby**, **posteli**

2.

PAPÍR + ICT

Ve skupinkách napište všechno, co víte o želvě .

Následně na ICT doplníme myšlenkovou mapu.

3.

ICT

Vytisknout bajku, která následuje v příloze (pro každého žáka).

Vyhledej v bajce podst.jména rodu ženského a podtrhni je.

Řešení vyznačíme na ICT.

Zjistěte, který pád podst.jména *želva* v textu chybí. (3., 5. a 6. pád)

JAK ZAJÍC ZÁVODIL SE ŽELVOU (BAJKA)

Zajíc potkal želvu. „Vsaďme se,“ povídá želva zajíci, „vsadme se, oč chceš, že budu u lesa dřív než ty.“

„To jsou mi nápady!“ ušklíbl se zajíc. „Se mnou chceš závodit? Vždyť mě nedožene ani ten nejrychlejší pes z vesnice. Ale budiž přijímám sázku.“

A tak došlo k závodu želvy se zajícem.

Želva spěchala, co jí nožky stačily, ale při nejlepší vůli to nebyl rychlý běh. Ať se snažila jak chtěla, zdálo se, že stojí na místě. A když ještě přidala do kroku, vypadalo to, že se jen pohnula.

Ale neklesala na mysli, dívala se stále před sebe, viděla jen les, u kterého chtěla být první. Jinak zajíc.

Proč pospíchat ? Říkal si. Na želvu mám vždycky času dost. Jeden můj skok, jejích sto krůčků. Sednout si mohu a odpočívat a ještě budu u lesa první.

A opravdu si sedl na bobek, pohrdlivě se díval za želvou, a zdála se mu směšná ve svém spěchu. Pak se ještě natáhl k odpočinku, bezstarostně si hověl a jen si říkal: Času dost! Jeden můj skok, sto směšných želvích krůčků. A když potom vyskočil a zvědavě se podíval k lesu, zkoprněl, překvapením se nemohl ani pohnout. Želva byla nedaleko lesa, ještě chvíli a bude u cíle. A také byla.

Marně se zajíc za ní pustil, zbytečně už pelášil. Když přiběhl udýchán k lesu, želva se na něho smála a volala:

„Pěkně vítám, zdá se mi, že někdo zaspal. Nevíš kdo, zajíci?

Podruhé buď chytřejší a nezapomeň, že ani nejrychlejší běh nic neznamena, když se nevyrazí včas.“

(citace 1)

Použitá literatura

1/ SYROVÁTKA, Oldřich. Nejkrásnější bajky pro nejmenší. Praha : Fragment,

PŘÍLOHA

JAK ZAJÍC ZÁVODIL SE ŽELVOU (BAJKA)

Zajíc potkal želvu. „Vsaďme se,“ povídá želva zajíci, „vsadme se, oč chceš, že budu u lesa dřív než ty.“

„To jsou mi nápady!“ ušklíbl se zajíc. „Se mnou chceš závodit? Vždyť mě nedožene ani ten nejrychlejší pes z vesnice. Ale budiž přijímám sázku.“

A tak došlo k závodu želvy se zajícem.

Želva spěchala, co jí nožky stačily, ale při nejlepší vůli to nebyl rychlý běh. Ať se snažila jak chtěla, zdálo se, že stojí na místě. A když ještě přidala do kroku, vypadalo to, že se jen pohnula.

Ale neklesala na mysli, dívala se stále před sebe, viděla jen les, u kterého chtěla být první. Jinak zajíc.

Proč pospíchat? Říkal si. Na želvu mám vždycky času dost. Jeden můj skok, jejich sto krůčků. Sednout si mohu a odpočívat a ještě budu u lesa první.

A opravdu si sedl na bobek, pohrdlivě se díval za želvou, a zdála se mu směšná ve svém spěchu. Pak se ještě natáhl k odpočinku, bezstarostně si hověl a jen si říkal: Času dost! Jeden můj skok, sto směšných želvích krůčků. A když potom vyskočil a zvědavě se podíval k lesu, zkoprněl, překvapením se nemohl ani pohnout. Želva byla nedaleko lesa, ještě chvíli a bude u cíle. A také byla.

Marně se zajíc za ní pustil, zbytečně už pelášil. Když přiběhl udýchán k lesu, želva se na něho smála a volala:

„Pěkně vítám, zdá se mi, že někdo zaspal. Nevíš kdo, zajíci?

Podruhé buď chytřejší a nezapomeň, že ani nejrychlejší běh nic neznamena, když se nevyrazí včas.“